

ване на паралела между природата и вътрешното състояние на героя) и в същия ритъм на четиристъпен ямб:

*И струва ми се, че долавям
изпод небесни широти
от някаква зловеща песен
сподавен тътен да ехти.*

.....

*И чак в душата ми прониква
настръхнал в кърветите мрак.*

*Аз чезна и се сливам
с мъгли страхотни – задушливи,
на ада сякаш из недрата
стихийно блъзнати въз мене.*

Ей вгъва се небо далечно.

И облаци бучат и бягат.

*И пак халосано назад
повръщат се... В глава
ни миг остава вихра мисъл,
в душата хаос и тревога.*

*Не песен слушам, а зловещо
ехтят отчаяни въздишки
и гладни плачове и диви
подземни писъци!... Хлести
размахан бич от скорпиони,
звънят окови – желяза.*

Разгръщането на природната картина в поемата върви паралелно и в синхрон със смяната на усещанията и възприятията за реалността, с пренасянето им в потока на възбуденото подсъзнание. В поемата тече процес, в който героят последователно напуска и се връща от/в сферата на съзнателното, на будиането, за да премине в зоната на ирационалното – в съня, и пак обратно. Така че границата между тях напълно да изчезне. Неговото трескаво състояние внушава истината за неравновесие то между материално и духовно, за раздвоението между непрекъснато отдалечаващия се идеал и връхлитащата действителност. В структурата на творбата това е постигнато със своеобразно редуване на грацията и ретардация, забързване напред и връщане назад в движението на героя между двете състояния.

Самси – и в треска.

.....

Затварям пламнали очи,